

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)
22. september 1988 *

I sag 292/87,

Adriano Pizziolo, videnskabelig tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Diepenbrocklaan, 31, NL 1817 KN Alkmaar (Nederlandene), ved advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34IV, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Joseph Griesmar som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand dels om annullation af Kommissionens beslutning af 2. december 1986, hvorefter det blev antaget, at sagsøgeren fortsat var beskæftiget hos AGIP i perioden fra 1. oktober 1983 til 7. marts 1984, dels om betaling af det beløb i tyske mark, sagsøgeren ville have oppebåret som nettoløn i den nævnte periode, uden fradrag af de fiktive indtægter og med anvendelse af den for Forbundsrepublikken Tyskland gældende justeringskoefficient,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. C. Rodríguez Iglesias, dommerne T. Koopmans og C. N. Kakouris,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn

justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

* Processprog: Fransk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 2. juni 1988,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. juni 1988,
afsagt følgende

Dom

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 30. september 1987, har A. Pizziolo, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning dels om ikke at betale ham et beløb svarende til den nettoløn, han ville have oppebåret, hvis han faktisk var genindtrådt i tjenesten i perioden fra 1. oktober 1983 til 7. marts 1984, dels om ikke at betale dette beløb i tyske mark med anvendelse af justeringskoefficienten for Forbundsrepublikken Tyskland.
- 2 Sagsøgeren havde tjenestefrihed af personlige årsager fra 1. marts 1970 til 28. februar 1971. Forinden havde han, som videnskabelig tjenestemand i lønklasse A 6, været tilknyttet afdelingen for »keramik og metallurgi« ved Det Fælles Forskningscenter i Karlsruhe. Sagsøgeren ansøgte ikke om forlængelse af tjenestefriheden, og da Kommissionen ikke havde ladet ham genindtræde ved dennes udløb, anlagde han sag med påstand om genindtræden med virkning fra 1. marts 1971.
- 3 Domstolen gav ikke sagsøgeren medhold i påstanden om genindtrædelse på det nævnte tidspunkt, jfr. dommen af 2. april 1981 (Pizziolo, 785/79, Sml. s. 969), men bestemte, at der skulle indhentes en sagkyndig erklæring om, hvorvidt sagsøger var kvalificeret til at genindtræde i forskellige stillinger, som i mellemtiden var opslået ledige.

- 4 På grundlag af den sagkyndige erklæring pålagde Domstolen ved dom af 5. maj 1983 (Pizziole, 785/79, Sml. s. 1343) Kommissionen at lade sagsøgeren genindtræde med virkning fra 1. januar 1977 og betale ham et beløb, der svarede til det nettovederlag, han ville have oppebåret, hvis han var genindtrådt i tjenesten den 1. januar 1977, og indtil hans faktiske genindtrædelse med fradrag af den nettoindtægt, han havde erhvervet ved udøvelsen af anden beskæftigelse i samme periode.
- 5 Sagsøgeren var faktisk beskæftiget hos virksomheden AGIP Nucleare i Italien. Den 30. september 1983 forlod han denne stilling og flyttede til Bad Herrenalb nær Karlsruhe, idet han ventede på sin genindtræden, som han anså for umiddelbart forestående. Kommissionen opfordrede ham ved telegram af 24. februar 1984 til at genindtræde ved at tiltræde en stilling i Petten, som var opslået ledig ved meddelelse nr. KOM / R/564/83 af 16. juni 1983, og han genindtrådte herefter i tjenesten den 7. marts 1984.
- 6 Ved fastsættelsen af det skyldige beløb lagde Kommission fiktivt til grund, at sagsøgeren havde arbejde hos AGIP indtil sidstnævnte dato, hvorfor den fradrog den løn, som sagsøgeren ville have modtaget fra virksomheden for perioden 30. september 1983 — 7. marts 1984, hvis han fortsat havde været ansat der. Denne afgørelse er det centrale punkt i sagen.
- 7 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Beslutningen om ikke at betale det fulde nettovederlag

- 8 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand anført, at Kommissionen, da Domstolen i ovennævnte afgørelse af 5. maj 1983 ikke fastsatte nogen frist for hans genindtræden, var forpligtet til straks at lade ham genindtræde. Han var derfor i sin gode ret

til at fratræde sin stilling. Ved ikke at lade ham genindtræde straks har Kommissionen ifølge sagsøgeren udvist forsømmelighed, hvorfor den bør betale ham det fulde vederlag for den tid, forsinkelsen varede.

- 9 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at sagsøgeren har tilsidesat den pligt til at udvise omhu, som blev pålagt ham ved den nævnte dom, hvorefter han skulle begrænse sit tab. Han har ifølge Kommissionen forholdt sig stik modsat og må selv bære følgerne heraf.
- 10 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen ved dom af 5. maj 1983, som Kommissionen med rette har anført, pålagde Kommissionen at lade sagsøgeren genindtræde i henhold til vedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d), hvilket forudsætter ikke blot, at der er en ledig stilling, men også at tjenestemandens kvalifikationer vurderes og sammenlignes med andre tjenestemænds kvalifikationer, der måtte finde sig i samme situation.
- 11 Det er endvidere ubestridt, at der med hensyn til den stilling, som blev opslået ledig ved meddelelsen af 16. juni 1983, var andre tjenestemænd med tjenestefrihed af personlige årsager, hvis kvalifikationer også skulle gennemgås. Der er intet i sagens akter, som giver anledning til at antage, at den tid, administrationen har brugt til denne gennemgang, har været længere end nødvendigt.
- 12 Under disse omstændigheder er der ikke grundlag for at antage, at Kommissionen har udvist forsømmelighed ved først den 23. februar 1984 at meddele tjenestemanden, at han skulle genindtræde i Petten.
- 13 Med hensyn til sagsøgerens adfærd bemærkes, at Domstolen i dommen af 5. maj 1983 fastslog, at det påhvilede ham at gøre en rimelig indsats for at begrænse sit tab, blandt andet ved at søge en anden stilling. Netop derfor kunne det kræves af ham, at han beholdt den stilling, han allerede havde, indtil han modtog meddelelse fra ansættelsesmyndigheden om sin endelige genindtræden.

- 14 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har udvist tilstrækkelig omhu, idet han for tidligt forlod sin stilling, og at han må bære følgerne af eventuelle tab, som skyldes denne beslutning. Kommissionen var derfor berettiget til fra det beløb, der skulle betales til sagsøgeren, at fradrage de beløb, han kunne have tjent, hvis han havde beholdt sin stilling, indtil han modtog meddelelse om sin genindtræden.
- 15 Følgelig vil Kommissionen være at frifinde for påstanden om annullation af denne beslutning

Omstændighederne ved betalingen

- 16 Sagsøgeren har gjort gældende, at det beløb, Kommissionen skulle udbetale ham, skulle udbetales i tyske mark med anvendelse af justeringskoefficienten for Forbundsrepublikken Tyskland, fordi han efter at have opgivet sin stilling i Italien flyttede til Bad Herrenalb, hvor han havde bopæl, idet han her ville afvente sin faktiske genindtræden. Det fremgår af vedtægten og af Domstolens praksis (dom af 31. maj 1979, Newth, 156/68, Sml. s. 1941), at sagsøgeren har krav på betaling i bopælslandets, in casu Forbundsrepublikken Tysklands, valuta med anvendelse af den for dette land gældende justeringskoefficient.
- 17 Kommissionen har heroverfor anført, at den ikke var forpligtet til at efterkomme sagsøgerens ønsker, da han havde skiftet bopæl af personlige grunde, som var uden forbindelse med hans vedtægtsmæssige status i forhold til Kommissionen.
- 18 I mangel af udtrykkelige regler i vedtægten har sagsøgeren påberåbt sig bestemmelserne vedrørende den justeringskoefficient, der skal anvendes i forbindelse med ventepenge (artikel 41) og aktiv tjeneste (artiklerne 63 og 64). Det må imidlertid fastslås, at ingen af disse bestemmelser er anvendelige i sagsøgerens tilfælde.

- 19 Det er ubestridt, at sagsøgeren ikke var i aktiv tjeneste i den omtvistede periode, og Domstolen har anerkendt, at han ikke kunne gøre krav på at blive anset for at være i aktiv tjeneste i denne periode, idet Kommissionen ikke har forsinket hans genindtræden urimeligt.
- 20 For så vidt angår ventepenge og fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde, som omhandlet i ovennævnte dom af 31. maj 1979, kan heller ikke disse forhold ligestilles med sagsøgers situation. Det drejer sig nemlig her om situationer, der har rod i en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som er truffet ud fra tjenstlige hensyn, og ikke om en beslutning, som tjenestemanden har truffet af personlige grunde.
- 21 Endelig bemærkes, at de beløb, som Kommissionen skulle betale til sagsøgeren, havde til formål at udligne forskellen mellem den løn han ville have oppebåret, hvis han var genindtrådt i Kommissionens tjeneste, og den løn, han ville have modtaget fra den virksomhed, hvor han var beskæftiget i Italien, hvis han havde beholdt sin stilling til tidspunktet for sin faktiske genindtræden.
- 22 Det følger heraf, at Kommissionen var berettiget til at anvende den italienske justeringskoefficient på det beløb, der skulle betales til sagsøgeren for den omtvistede periode, og til at udbetale dette beløb i italiensk valuta.
- 23 Følgelig vil sagsøgte i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 24 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.**
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.**

Rodríguez Iglesias

Koopmans

Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. september 1988.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

G. C. Rodríguez Iglesias

Formand for Fjerde Afdeling